

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1980
Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Speranță pentru speranță / Leonida Neamțu. - Petrești :
Publisol, 2021
ISBN 978-606-9605-87-5

821.135.1

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Speranță pentru speranță

LEONIDA NEAMȚU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet.

După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

Leonida Neamțu este un scriitor care scapă oricărui tip de încadrare literară. A abordat genuri ca romanul SF sau de aventuri și a trecut, firește, și prin cel polițist, integrând însă, în toate, umorul negru, absurd și referințele culturale.

*Cândva demult știam să zbor –
dovadă n-am – însă-mi aduc aminte...*

Din adâncul pădurilor țipa un animal ucis de alt animal.

Văgăunile dădeau ecouri bizare, împrăștiindu-se în zigzag, interferându-se, iar uneori sfâșiindu-se între ele, ca o fiară pre altă fiară. În locurile bătute de soare răsăriseră frunze veștede din anul trecut, din anii trecuți. Printre arbori, zăpada păstra amprente ale unor ființe ce veniseră de undeva, pentru a se duce – încotro?

Silviu Balamela mergea în față. El puse o întrebare delicată, Sergiu Ceclan Xilliphant răspunse:

– Eu sunt de părere că trebuie să supraviețuim. Suntem obligați. Altfel cum are să se știe despre noi adevărul întreg? Fiindcă adevărul spus pe jumătate e mai mincinos decât cea mai mare minciună. Nu crezi?

Balamela tăcu. Ceclan privi în stânga unde un pisc albastru ieșea din ceață, întocmai ca o insulă singuratică. Într-acolo porniră.

Pe liziera pădurii se întrupă o umbră cenușie, ca scrisul unui autor în impas de stil – sau de inspirație? Un lup. El, lupul, hăui îndelung și subțire, „fiindcă, împotriva prejudecăților, lupii nu totdeauna hăuie **gros**.

Într-o senină dimineată, la o zi de răscruce între iarnă și primăvară, în marele local *New York* din orașul O. apăru un domn sobru a cărui vârstă se învârtea în jurul cifrei rotunde de cincizeci.

Acest domn purta palton negru, pălărie neagră, fular cenușiu, sau cam pe-aproape, așezat în așa fel ca să nu ascundă nodul subțire al cravatei de-o culoare atât de palidă că aproape n-o observai. Sub nod, sclipea ciudat măciulia neagră a acului de aur – sau poate că doar aurit. Personajul în cauză nu beneficia de ochelari cu o ramă de aur – de niciun fel de ochelari. Dar poate că-i ascundea în buzunar. Poate că în buzunar, alături de ochelari ascundea și un pistol. Și o sticlă de rom. Nnnnooo! Sticla de rom nu cadra cu înfățișarea lui sobră. Poate că un baston, da, un baston elegant s-ar fi potrivit în mâna lui îngustă acoperită cu peri roșcovani. Însă nu avea nici baston, poate-l uitase pe undeva.

Descoperi o masă liberă pe un colț și luă loc, trăgându-și cu un gest lent, aș zice precaut, scaunul cu spătar înalt, plin de zorzoane, însă incomod ca un fotoliu medieval. Garderobiera apăru din neant și-i ceru cu politețe pălăria și paltonul – dar insul n-o băgă în seamă, nu se descoperi, nu se *despaltonă*. Privea cu un vag dispreț peste adunătura eterogenă din local, care, la acea oră, se și pusese pe băute, în ciuda situației grele, din țară și din afară. Acordă o

secundă uriașelor candelabre cu câte șase sau opt brațe ce se legănau sus, ca și fastuoaselor draperii ce foseau până jos. Zâmbi abia dintr-un colț al gurii, cu un dispreț și mai accentuat, deși nici candelabrele, nici draperiile și nici celelalte nenumărate elemente de decor ale spațioasei săli nu păcătuiau prin nimic, în afară de lipsă de gust.

Se apropie și un obâr, se înclină, însă nici pentru acesta necunoscutul nu avu nici măcar o privire. În schimb, când în sală se întrupă, printr-o intrare evident secretă, un individ ferchezuit la disperare, cu părul negru, pomădat și lins, cu ochi languroși, de imbecil care se crede și inteligent, și irezistibil, domnul cel sobru, încalcându-și sobrietatea, ridică un glas de dulău sătul, un glas ce impunea prin aparentul său calm:

– Hei, tu, **acela!**

Ferchezuitul nu eră altul decât un oarecare Dady Berca, regizorul, aranjeurul și furnizorul principal al marelui local (rimă involuntară!), persoană foarte importantă deci, și nimeni, absolut nimeni nu i se adresa cu „hei tu, acela“, nimeni, în afara patronului – dar aceasta nu se întâmpla des, colaborarea dintre ei fiind bună.

Auzind vocea aia groasă și rea, Berca tresări, pivotă pe călcâie, așa cum le învăța și pe „fetele sale“ din corpul de balet, și se apropie de necunoscut (de insul necunoscut, și de „necunoscut“ în general, fiindcă nu știa, pururi, ce-l așteaptă), încercând să-și compună o față dură. Îi reuși la fel de bine, cum mi-ar reuși mie, autorului, să compun o simfonie. Sau o cantată.

– Cu mine ați vorbit? întrebă, îngroșându-și glasul.

— Da, cu tine! Ce belești așa ochii ăia? Vrei să-ți trag un picior în fund? mormăi surd individul în negru, a cărui sobrietate se preschimbase brusc în duritate, autentică însă, autentică, da.

Dady Berca, răsfățatul țigăncilor, zis și „cel frumos“, poate fiindcă pe undeva avea o asemănare cu marele escroc Alexandre Stavisky – deși, dracul mai știe, s-ar putea zice că Stavisky n-a fost frumos nici măcar după moarte – Dady Berca, deci, voi să arunce cu un scaun în capul individului care-l sfida cu asemenea cuvinte necuviincioase, însă nu îndrăzni. Nu îndrăzni nimic. Rămase ca siderat, cu o expresie mai tâmpă decât de obicei. Domnul în negru împușcă o întrebare:

— Unde e Fischer? Șeful tău adică. Șeful acestui bordel murdar!

Berca era un imbecil închipuit, dar în cursul dubioasei sale cariere învățase să deosebească un oarecare de un ne-oarecare. De aceea răspunse pe un ton potolit și cam nesigur:

— Cred că domnul Fischer încă mai doarme...

— Sigur, doarme! Bine îi mai merge! ricană cu penetrantă răutate necunoscutul. Trezește-l imediat!

Vreau să-i vorbesc!

— Cine să-i spun că vrea să-i vorbească?

— Napoleon Bonaparte! Nu te privește! Încă nu știi să deosebești un șef de o varză, dobitocule?! Du-te!

Câteva minute mai târziu, domnul cel sobru și dur și rău deschidea o ușă capitonată, groasă ca blindajul cuirasatului *Admiral von Tirpitz*. Văzându-l, Uggo Fischer, marele patron al marelui local, își opri mai întâi, să nu-i sară din cap, ochii, apoi se ridică în picioare, rămase o clipă țeapăn, apoi brațul drept îi zvâcni înainte pentru a da salutul nazist, însă nu apucă să bâiguie decât „*Heil Hi...*“, că un deget al nou-venitului, ridicat în văzduh, îi impuse tăcere:

— Potolește-te, Könike!

Acesta era adevăratul nume al lui Fischer – Uggo Könike.

— Am înțeles, *Standartenführer* Knochen!

— Domnul Ionescu, Fischer. Sunt domnul Ionescu. Te prinzi?

Nici acum „domnul Ionescu“ nu-și țâpă clopul negru de pe cap. Îl examina pe îndelete, rece, disprețuitor, pe Fischer-Könike. Mormăi cu vocea lui joasă, aspră:

— *Höhere SS und Polizeiführer*¹ Adolf Heydel îți transmite salutări!

Fața buhăită a lui Fischer se destinse nițel. Nu bănuia cacealmaua. Nu aflase încă ultimele evenimente, nu aflase că numita căpetenie din SS și poliție tânjea acum undeva prin închisori...

— Sunt foarte onorat, și...

¹ Conducătorii superiori ai SS și ai poliției (în limba germană) (n.r.)

„Domnul Ionescu“ îl intrerupse:

– Te-ai îngrășat, Könike!... Huzurești, o duci bine, prea bine, în acest moment când patria sângerează...

Citase – oare întâmplător? – aproape cuvânt cu cuvânt, dojana pe care Hitler i-o adresase *Reichsmarschall*-ului Hermann Göring, apropo de luxul cu care se înconjurase acesta la castelul Karinhall. Își plimbă alene privirea prin biroul spațios, oprind-o asupra sticlei de whisky scoțian ce trona în mijlocul mesei vaste cât un teren de tenis.

Buzele incolore ale lui Fischer-Könike avură o vibrație, așa cum li se întâmplă copiilor, când sunt gata să se pornească pe plâns, iar părul său cenușiu, distins, se umezi.

– Am să trimit după gheață, domnule Ionescu...

– Ce vorbești? Numai la băutura îți stă gândul? Whisky! Dar ai putea să-mi spui în ce stadiu se află „Acțiunea O“?

– Lucrările progresează mulțumitor, răspunse cu precauție Uggo, al cărui instinct îl și avertizase că această întrebare nu e legată în niciun fel de fondul chestiunii, după cum – înțelesese între timp – salutările transmise din partea lui *Höhere SS und Polizeiführer* Heydel nu reprezentau decât un fel de capcană.

– Mulțumitor! zbârnâi, de sub borurile pălăriei sale sumbre, domnul Ionescu. Sper că n-ai uitat că, după terminarea lucrărilor, inginerul Klemnizki trebuie să dispară?

– Așa ceva nu se uită, *Standar*... domnule Ionescu.

– Ia spune! Știi ceva despre furtul unui avion de pe aerodromul *nostru* Tx-X?

Asta e! Înțelese Fischer, apăsând discret pe unul din butoanele instalate nu la vedere, ci pe piciorul din stânga al biroului. Apăru o mutră.

– Gheață! lătră Uggo. Și nu sunt aici pentru nimeni! Clar?

Cei doi nu mai avură timp să mai schimbe măcar o silabă, până ce o fată, cu totul ispititoare, cu picioare lungi de baletistă, intră legănând o tavă imensă de argint, pe care se găseau de toate, numai Dalai Lama lipsea.

– Mie să nu cumva să-mi torni! porunci domnul cel sobru, dur și rău. Nu servesc nimic. Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Fischer-Könike medita intens. Își mai revenise. Avea vreo șaizeci de ani, trecuse prin multe campanii, nu lipsise nici de la puciul de la 9 Noembrie '23, când viitorul *Führer* încercase, fără succes, să răstoarne guvernul Bavariei, iar mai înainte făcuse parte din cadrele, administrative ce e drept, ale escadrilei *Richthofen*, al cărei comandant era nu altcineva decât tânărul pilot – erou național – Hermann Göring... Avea un trecut strălucit, iar când trecuse în „bransa“ contraspionajului se distinsese iarăși, nu i se putea reproșa nimic – în fine, aproape nimic...

N-avea niciun rost să facă în pantaloni, numai fiindcă domnul Ionescu, mai exact *Standartenführer* Knochen, una dintre eminențele cenușii de pe *Prinz Albrechtstrasse*, debarcase pe neașteptate în O.

În privința evenimentului de pe aerodromul amintit, se simțea suficient de tare, așa că își turnă băutura, puse gheață, sorbi încetisor privind în gol, peste pălăria domnului Ionescu – începuse să-l sfideze pe acesta, care, oricum, departe de biroul

său de la R.S.H.A., nu mai era atât de puternic pe cât încerca să pară, în sfârșit se ridică, formă cifrul *safe*-ului, scotoci, extrase un dosar.

Citi cu glas monoton:

— Unu ianuarie, o mie nouă sute patruzeci și patru... Aerodromul secret *Tx-X*. Comandant, colonel în *Luftwaffe*, Kellge. Baron Robert von Kellge. Puțin după miezul nopții, de pe o pistă secundară decolează pe neașteptate aparatul *Honduras-Fokker T-LL*, tip vechi, aproape retras din folosință. Autorii acestui rapt: Ceclan Sergiu, aventurier cu un trecut dubios, pilot cu gradul de căpitan în armata română; Fritz Hellermann, pilot cu gradul de căpitan în *Luftwaffe*, Cruce de Cavalier a Crucii de Fier cu Frunze de Stejar; Teofil Sturza, ofițer în armata română; Silviu Balamela, ofițer de artilerie; Hildegunde Walther, de origine germană, radiotelegrafistă; Cecilia Vidraru, fostă șanteuză, fecioară de meserie curvă.

Fischer făcu o pauză pentru a se mai întrema cu un gât de whisky.

— Scurtă vreme după decolare, acest *Honduras Fokker* furat e interceptat de două *Messer-lo* de pe același aerodrom și doborât. Asta e tot. Sunteți mulțumit, domnule Ionescu?

Fischer ridică ochii și întâlnește scrutătura posomortă a celui lalt.

— Ești un om plicticos, Könike! De altfel, și *Obergruppenführerul* e de aceeași părere (se referea la Ernst Kaltenbrunner, șeful Direcției Centrale a Siguranței Reichului). Mă ții ore în șir în acest birou de bețivan depravat, ca să-mi comunică „noutăți“ pe care le cunoaște toată lumea!

— Nu vă înțeleg, domnule Ionescu!

— O cură de dezalcoolizare – și m-ai înțelege perfect! Cele mai eficiente cure de dezalcoolizare se fac în prima linie, pe front.

— La vârsta mea?! Dumneata de ce nu dai un exemplu?

— Gura! Vorbește-mi despre acel avion furat. Unde s-a prăbușit?

— Nu știu.

— Ai fonduri – prea multe! – ai oameni! Te-ai dus să cercetezi la fața locului?

— N-am primit niciun fel de dispoziție în acest sens! *Führerul* ne învață că inițiativele personale, în anumite situații, nu pot să ducă decât la dezastru. Oare divizia blindată *Panzer-lehr* poate să facă o mișcare, fără ordinul personal al *Führerului*? Oare...

— Când vorbești cu mine... să taci! urlă domnul Ionescu.

— Ba n-am să tac! Din câte știu, de acest caz se ocupă autoritățile românești.

— Lasă autoritățile românești, semidoctule! Spune-mi: avionul furat s-a prăbușit, bun. Există supraviețuitori în urma catastrofei?

— N-am de unde să știu.

— Nu știi, nu știi și nu știi – altceva nu știi să spui. Ba mai faci și demagogie de cea mai joasă speță! Te afli aici, la doi pași, și habar n-ai de nimic, trândăvești între sticle de băutură și femei, iar la Berlin, la noi, se știe că există doi supraviețuitori.

— Au fost prinși?

— Ai mișcat vreun deget în acest sens?

— Nu! Repet: fac numai ce mi se ordonă!

— Serios?! Dar, pentru a băga în burdihan găște fripte și plăcinte, scăldate în whisky, ți s-a dat ordin?

— Comparația mi se pare deplasată! Ce, dumneata trăiești numai cu aer?

— Să nu ți se pară deplasată! Și dacă e vorba de părut, cum ți se pare, unde e tâlcul acestui furt de avion?

— Indivizii au vrut s-o șteargă.

— Încotro?

— N-am idee.

— Iarăși! Ești inocent ca un ou abia făcut...

— Abia *ouat*, domnule Ionescu. Poate fi făcut un vițel, de pildă. Dacă vrei să fii luat drept român, și să porți acest nume de Ionescu, învață să te exprimi corect în această limbă...

— Mie să nu-mi dai lecții, netrebnicule! Nu știi nimic, nu te preocupă nimic, n-ai fost în stare să afli că ruta *lor* era pe direcția Berlinului. Asta îți spune ceva?

— Nu tocmai. Cel mult îmi pare neverosimil.

— Din nou ți se pare! Dar faptul că pilotul Fritz Hellermann a stat mai mult de un an în România, în calitate de agent secret pentru informații politice, reprezentant personal al generalului Schellenberg, iar apoi a fost mutat pe front pentru o „mică eroare“, îți sună cumva la ureche?!

— Îmi sună, dar nu stă în atribuțiunile mele să cunosc și acest amănunt. Misiunea lui era strict secretă – ca și a mea de altfel.

— Nu mai bea atâta, Könike! zberă domnul Ionescu, observând cum mâna celuiilalt se îndreaptă spre pahar. Realitatea este că evenimentul de pe aerodromul *Tx-X* te-a impresionat mai puțin decât dacă ai

fi aflat că una din târfele recrutate pentru acest bordel a rămas gravidă.

— Din nou, comparația îmi pare cu totul deplasată, domnule Ionescu, replică liniștit Fischer, și bău, numai ca să-i facă în ciudă celuiilalt, decis să nu se lase strivit ca o muscă de acest bătăran venit *de la centru*, în fond un conțopist care de mult nu mai cunoaște realitatea.

După ce domnul cel rău și cu pălărie neagră plecă, patronul Fischer deschise larg una dintre ferestre. Nu pentru a aerisi încăperea, deși poate că n-ar fi fost de prisos. Rămase într-o poziție discretă. Din locul unde se afla, la etajul doi, avea o perspectivă largă asupra întretăierii celor două bulevarde principale. Îl spionă, neclintit ca un păianjen, pe omul *de la centru* cum traversează intersecția cu pas egal și sobru. Dar iute, tot ca un păianjen ce atacă prada, se repezi la birou și apăsă pe o altă sonerie. Imediat se ivi o namilă pentru care cadrul ușii părea nițel cam strâmt. Individul avea ochi mici, labe imense și purta pantofi de lac numărul 46 – ce ar mai fi de adăugat la portretul său? – mai nimic.

— Cornele, grați Fischer-Könike, l-ai văzut cumva pe cetățeanul care m-a vizitat adineori?

— Cred că da, domnule, răspunse numitul Cornel, pe numele său întreg Cornel Balea, de profesie asasin,